

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

Изх. № 2306/2016 г.
София, ~~30.08~~ 2016 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 272 КД 10/16
Дата 31.08.16

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

На № 195 КД/29.07.2016 г.

СТ А Н О В И Щ Е

по конституционно дело № 10/2016 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 29 юли 2016 г. Конституционният съд (КС) на Република България е допуснал за разглеждане по същество искане на група народни представители от 43-тото Народно събрание за обявяване на противоконституционност на чл. 5, ал. 4 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН).

С определението си КС е конституирал и главния прокурор като страна по конституционното дело, давайки възможност за предоставяне на писмено становище по делото. С настоящото се възползвам от дадената ми възможност в отредения от Вас 30-дневен срок.

Смятам, че искането за установяване на противоконституционност е неоснователно, като аргументите ми за това становище са следните.

Не споделям тезата на вносителите на искането, че разпоредбата на чл. 5, ал. 4 ЗКФН противоречи на принципите на законност и справедливост, прогласени в чл. 4 във връзка с преамбюла на Конституцията на Република България (КРБ). Неприемливи са твърденията, че чрез оспорваната разпоредба се осигурява възможност за незаконосъобразно валидиране на решенията на Комисията за финансов надзор (КФН) при липса на компетентност поради допуснато нарушение при избора на член на комисията.

Нормата на чл. 5, ал. 4 ЗКФН не следва да се счита за определяща по отношение на компетентността на КФН.

Съгласно чл. 84, т. 8 КРБ, изборът на състава на КФН е изцяло в правомощията на Народното събрание. Процедурата по конституирането и утвърждаването на легитимността на този държавен орган завършва с приемане на решение на Народното събрание. Въз основа именно на този акт, се извършва овластяването на комисията с определената в чл. 13 ЗКФН компетентност. В тази връзка считам, че визираните в чл. 5, ал. 4 ЗКФН евентуални нарушения при

избора на член на комисията са ирелевантни по отношение на преценката за компетентността на държавния орган и за валидността на постановяваните от него актове. Законната норма по никакъв начин не предпоставя хипотеза за вземане на решение с мнозинство, формирано с гласа на орган, чийто избор е незаконосъобразен и противоконституционен.

Разпоредбата на чл. 5, ал. 4 ЗКФН не съдържа възможност за подобно законово обуславяне на обвързаност между нарушение при избора на член на комисията и компетентността на органа след конституирането му по реда на чл. 84, т. 8 КРБ.

Предвидената в чл. 8 ЗКФН процедура за приемане на решения от колективния орган в кръга на правомощията му по чл. 13 от същия закон гарантира в пълна степен спазването на принципите на законност и справедливост при осъществяване на държавновластническите функции. По този начин законово е осигурена изискуемата правна стабилност на постановените от КФН актове и е защитена правната сигурност на адресатите на актовете.

Несъмнено всяко неспазване на някои от аспектите на компетентността на държавния орган би довело до сериозно и тежко нарушение на законността и съответно до недействителност (нищожност) на взетите решения и издадените актове. Касае се обаче за нарушение при упражняване на определени властнически правомощия, които не могат да се отъждествят с посочените в чл. 5, ал. 4 ЗКФН нарушения при избора на член на комисията. В тази връзка следва да се отбележи, че оспорваната правна норма не създава предпоставки за застрашаване на конституционно закрепените принципи на правовата държава.

Безспорно е, че текстът на правната норма е непрецизиран и при смисловото му съпоставяне с останалите разпоредби на ЗКФН поражда съмнение за противоречие и поставя въпроса за необходимостта от съществуването му.

Считам, че оспорваната разпоредба страда от правно несъвършенство, което обаче не обуславя противоконституционност на основата на противоречие с принципите на законност и справедливост, прогласени в чл. 4 във връзка с преамбюла на КРБ.

Конституционният съд нееднократно и последователно сочи в решенията си, че противоречие в законодателната уредба и нейното тълкуване не са достатъчни за обявяването им за противоконституционни. Конституционният съд приема, че принципът на правовата държава не бива да бъде неприсъщо натоварван (*Решение на КС № 2 от 2013 г., Решение на КС № 1 от 2005 и др.*)

Поради изложеното намирам, че не са налице основанията за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 5, ал. 4 ЗКФН.

С УВАЖЕНИЕ,

СОТИР ЦАЦАРОВ
ГЛАВЕН ПРОКУРОР